

[Peter Kristensen.]

ste. Opmærksomheden er blevet samlet om at fjernsynsdække de landsdele, hvor befolkningen er tættest koncentreret. Efter planen er der tale om hovedstadsområdet — der nu i et par år har været forsøgskanin — Odense og Aarhus. Nu ved jeg meget vel, at det kan hævdes, at denne planlægning af fjernsynet i provinsen er teknisk bestemt, fordi fjernsynsbillederne skal sendes gennem æteren fra den ene station til den anden, og mangler der et led i denne kæde — og det gælder navnlig, hvis det er et af de første led — kan fjernsynsøerne i det øvrige land kigge i vejviseren efter billeder på deres modtagerapparater.

Tilbage står imidlertid den kendsgerning, at hele Nordjylland ikke i første omgang kommer med i dette omfattende og betydningsfulde fremskud for det danske fjernsyn. Det vil fortæligt nok give ny næring til den opfattelse, at Nordjylland er landet norden for lov og ret. Såvidt jeg har forstået, kan problemet løses ved, at der etableres en fjernsynssender i Skive og en såkaldt modtagerpind i Aalborg. Generalomkostningerne ved nyetableringen og driften af hovedstationen i København bliver jo lige store, hvadenten Vestjylland og Nordjylland — og Sønderjylland er også blevet nævnt under debatten — tages med i første omgang eller ej, og når man mener at kunne klare de øvrige omkostninger, kan det med lidt god vilje næppe være uoverkommeligt også at tage udgifterne til stationen i Skive og modtagerpinden i Aalborg med.

Allerede før den offentlige diskussion om fjernsynet satte ind med så stor kraft, henstillede Nordjyllandskredsen af Arbejdernes Radioforbund i en resolution til radiorådet, at det forberedende arbejde på Nordjyllands fjernsynsdækning blev indledt, ligesom man gav udtryk for det ønske, at radiorådets forslag til videreførelse af fjernsynsudsendelserne snarest muligt blev vedtaget, således at ordningen kom hele landet tilgode — jeg gentager: kom hele landet tilgode.

I samme udtalelse var man inde på ønsket om at få Nordjylland FM-dækket på linie med de andre landsdele. I første omgang skal der bygges FM-stationer i Aarhus, på Bornholm og i Sønderjylland, og formodentlig om 1—1½ år kan turen komme til Nordjylland. FM-senderne muliggør radiomodtagelse uden støjplage, uden atmosfæriske forstyrrelser og uden den såkaldte interferens. Jeg må sige, det lyder forjættende. Jeg taler af hårdt prøvet personlig erfaring, når jeg siger, at disse plager i øjeblikket i uhyggelig grad er nedkaldt over nordjyske radiolyttere. En lykke er det selvfølgelig, at lytterne, når de hjerteskerende hyl og det ulidelige knaseri i nogen tid er gået dem til marv og ben, kan lukke af for radioapparatet, men det er dog endelig ikke formålet med radiolytningen og licensbetalingen. Nu ved jeg meget vel, at der, for at radiolytterne kan få glæde af en FM-sender, skal foretages ændringer i radioapparater af ældre årgange, men jeg tvivler ikke om, at de nordjyske lyttere gerne vil ofre det beløb, der her er tale om, på den hjemlige hygges alter. I den nordjyske ønskeseddel til den højtærede undervisningsminister og radiorådet indgår altså foruden fjernsynsdækning også en FM-station, og det kan vel næppe skade, at ønskerne fremsættes så tæt ind under jul.

(Kort bemærkning):

Steen: Det ærede medlem hr. Harald Nielsen sluttede sin tale med at spørge, om det ikke var rimeligt, at den endelige afgørelse af licensens størrelse fra finansudvalget blev ført ned i folketinget i lovforslags form. Jeg ved naturligvis ikke, hvilke forslag til ændring af loven om radiospredning det ærede medlem skønner der er brug for, men jeg ved, at det ærede medlem sammen med andre ærede medlemmer har fremsat et lovforslag, som for øjeblikket er til behandling i et folketingsudvalg. I forbindelse hermed må vi formentlig kunne